

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Margarita Evangelica

Essche, Nicolas van

Coloniae, 1545

Duo puncta, ne decipiamur. 49

[urn:nbn:de:hbz:466:1-49323](#)

MARGARITAE EVANG.

uinitatem, & omnia per Iesum Christum facere
studeamus.

De duobus quæ obseruare debemus, ne
circa diuinitatis perscrutationem deci-
piamur.

Cap. XLIX,

Proinde ne circa diuinitatis perscrutatione
decepiamur, duo nobis obseruanda sunt. Pri-
mum est, ne curiose vel presumptuose per-
scrutemur, quid vel quomodo sit Deus, aut oc-
ulta opera ipsius. Et ne desideremus alta quæli-
bet cognoscere vel intelligere, vel aliqua nobis
per diuinam reuelationem innotescere, quia in
huiusmodi nulla vera sanctitas consistit. Quin-
potius, simplices ac uniformes intra nosipso in
diuina præsentia permanere debemus, ut sic De-
um & nosipso simpliciter ac uniformiter fundi-
tusque agnoscere possimus. Quod sane multo
nobis utilius meliusque fuerit, quam si omnem
cœli cursum, viresque herbarum vniuersas co-
gnosceremus. Secundum est, quod quando
prissimus Deus aliquam nobis gratiam infunde-
re dignatur, vel ab intra suæ nobis bonitatis ali-
quam cognitionem largitur, siue quidvis aliud
in nobis operatur, ne quid talium nobis adscri-
bamus, neve extollamur, nosque esse aliquid ex
istimemus, qui reuera nihil sumus, sed potius in
fundo nostro ista semper versemus atque dicam-
us: O benedictè Deus, quis es tu & quis sum
ego? Tu certe abyssalis es bonitas, ego vero aby-
salis iniquitas. Rogo igitur te domine, ut gratia
am quam mihi infudisti, in me conserues, et per
me opereris. (Quid enim flores proderunt, si fru-
ctus nulli subsequantur?) quatenus tibi inde ho-
nor &

L I B E R I.

nor & gloria tribuatur, proximus edificetur, &
tua diuinitas in me esse delectetur. Et hoc pacto
secure ac libere nos circa diuinitatem exercere po-
terimus & occupare, nostramque in diuina essen-
tia mansionem habere ultra omnem modum, et
ad exemplar humanitatis Christi, nostram insti-
tuere conuersationem. ¶ Tria quoque sunt ob-
seruanda, ne dulcedo nos aliqua fallat. Primum
est, ne eam affectemus. Secundum est, ne ei resi-
stamus. Tertium est, ne propter eius subtractio-
nem contristemur. Insuper ut nos circa inactio-
nem Dei donaque gratiae ipsius bene habeamus,
nullumque ei obicem ponamus, neve debilitate-
mus naturam, corpusque nostrum, ideo nosipso nu-
dos ac simplices intus & extra semper tenere de-
bemus. Et mox ubi Deum in nobis aliqd operari
velle sentimus, opus proprium intermittere debe-
mus, & interiori nos ocio tradere atque filere, quod-
que loquatur in nos dominus Deus, audire. Ipse enim
loquitur verbis illud arcanum, quod animam tremere
reficit atque liquefcere. Tremit enim anima, quan-
do intus reprehenditur & admonetur. Liquescit
autem, quando Deus in ipsam cum omni ama-
bili gratia, deliciis atque diuitiis suis venire di-
gnatur, sequi totum offert ad habitandum in ea,
suasque in ea nuptias celebrandum. Et tunc spi-
ritus inebriatur & absorbetur, & ab eius amore
amplexatur: anima liquefcit instar cæræ, quatenus
ei quicq; ipse velit, Deus imprimere, & de
ea quicquid velit facere possit. Nullum enim in
ea obstaculum est. Cor denique totaliter inflamma-
tur, & oes venæ aperiuntur. Cor (inquam) salit
in pectore, & ad ipsum omnis sanguis congrega-
tur ob violentiam illam, quam propter vigorosum

K sam

MARGARITAE EVANG.

sam in actionem Dei sustinet patiturq;. Et in isto caro & sanguis, & medulla quoque ossium consumitur per resignationem. Siquidem homo talis se ipsum cū anima & corpore totaliter offerit & resignat. Tuncque Deus animam immutat, quomodo mutauit olim aquā in vinum. Et quō ferrum quasi in ignem transit, sic ipsa in veritate signatione consumitur, ut iam secure dicere possit: Dilectus meus mihi, & ego illi.

Qualiter anima tempore visitationis diuinæ sese habere, & quomodo nullam penitus siue ab intus siue ab extra delectationem querere debeat. Cap. L.

SIC sic uimurum Deus omnipotens terram visitat, eamque fructuosam reddit, inebriat atq; locupletat, eiusq; genimina, id est, virtuosa opera multiplicat. Et in ista visitatione et consolatione multum in profectu suo anima roboratur, si tamen in ea propriam delectationem minime requiratur; & de absentia talis consolationis nullo dolore mordeatur, neque tunc minus solito diligens existat, & in seipso pacifica liberat permaneat. Nulla certe in tali consolatione sanctitas consistit, nisi pro quanto procedit ad operationem boni. Quid autem prodest fructum cipere, cuius partus non subsequitur? Vera sanctitas, ipsa est æquanimitas, q; videlicet ita semper parati sumus Deo seruire in aduersis, sicut in prosperis. ¶ Porro in tali visitatione, satis magna discretio adhibenda est. Et primo quidem, ut nos intus & extra ad instar rei alicuius insensibilis & emortuaæ insensibiliter & immobiliter habeamus, nec quicquam nobis inde scriba-

